

στεκόταν ολοζώντανη εκεί αντίξρου μου!...

Μ' αγωνία, με λαχτάρα, με πόνο μαζί και χαρά, άνοιξα τὰ χέρια μου πρὸς τὴ λατρευτὴ ὀπτασία. Καί γιὰ νὰ τὴν βλέπω καλύτερα, άναψα τὸν ἠλεκτρικὸ μου φανὸ. Ἐξείνη μού χαμογέλασε κ' ὕστερα άνοιξε τὰ χείλη της καὶ ψιθύρισε :

— Ἐρνέστε... Δὲν σοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια ὁ Ροβέρτος. Μοῦ ἐπετέθη πρόστιχα μέσα στοῦ ἀποκαίνητου καὶ γιὰ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια του, πῆδησα ἔξω... Ὁ σωφὲρ ἦταν συνένοχός του... Ἐρνέστε... Τιμωρήσε τους... Σ' ἀγαπῶ πάντα!...

Χαμογέλασε πάλι κ' ἔξαφάνιστρε.

Κι' ἐγὼ ;... Μὰ πὼς μπορεῖ, Θεέ μου, νὰ ἐπιζῇ ἓνας ἄνθρωπος ὕστερα ἀπὸ τέτοιες συζητήσεις ;...

Ἐγὼ δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω ἂν ἦταν ἀλήθεια ἢ ὄνειρο, ὅτι εἶδα. Μὰ ἦταν τόσο ζωηρὴ ἡ ὀπτασία κ' ἄκουσα τόσο καλά τὰ λόγια της...

Ἦμουν ὥστόσο κατάπληκτος γιὰ ὅτι ἄκουσα.

Ἀλήθεια λοιπόν, ὁ Ροβέρτος ἦταν ἓνας τόσο ἀνανδρὸς καὶ τόσο ἄτιμος ἄνθρωπος ; Γιὰ νὰ σωθῇ ἀπ' αὐτὸν ἡ φτωγὴ μου Λουζία, προτίμησε τὸ θάνατο ;

Ἔτσι λοιπόν ; Ὁ ἐξάδελφός μου ἦταν ἓνας κωκυθῶγος κ' ἡ γυναῖκα μου ἓνα θῦμα ;

Δὲν μπορέσα νὰ κοιμηθῶ καθόλου ἐξείνη τὴ νύχτα. Κάθε τόσο κύτταξα μέσα στὸν καθρέφτη, ἀλλὰ τὸ ἀγαπῆτο φάντασμα δὲν ξαναφάνηκε.

Τὸ ἄλλο βράδυ ἦρθε ὁ ἐξάδελφός μου. Τὸν ὡδήγησα στοῦ δωμάτιο της Λουζίας, ὅπου διὸ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κοιμημένοι, καὶ τοῦ εἶπα :

— Ροβέρτε, ἡ Λουζία ἦταν πολὺ πιστὴ σ' ἐμένα, δὲν εἶν' ἔτσι ; Εἶμαι βέβαιος λοιπόν, ὅτι ἂν τῆς ἐπιτίθετο ποτὲ κανεὶς μέσα σ' ἓνα ἀποκαίνητο, θὰ ριχνόταν ἔξω ἀπ' αὐτό. Θὰ προτιμούσε νὰ σκοτωθῇ...

Ὁ Ροβέρτος ταραχτρε φοβερά, χλόμιασε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια του.

— Γιατί, Ροβέρτε, ἐξακολούθησα, χαμηλώνεις τὰ μάτια σου ; Φοβάσαι μήπως ἴδω τὴν ἀλήθεια μέσα σ' αὐτὰ ;

— Τί θέλεις νὰ πῆς ; με ρώτησε αὐτὸς με φρονὴ ποῦτρουιε.

— Αὐτὸ ποῦ ἐννοεῖς, τοῦ ἀπάντησα.

Μὲ κύτταξε φοβισμένος.

— Ἀ, νά, φώναξα, τὰ βλέπω ὅλα μέσα στὰ μάτια σου ! Καλὰ λένε, ὅτι μπορεῖ ν' ἀνακαλυφθῇ ἓνα ἔγκλημα ἀπὸ τὰ μάτια ἐνὸς ἀνθρώπου. Ἡ κόρη τὸν ματιῶν τ' ἀποτυπώνει ὅλα, σὰν φωτογραφικὸς φακός. Νά, νά !... Βλέπω... Ἐπιτίθεσαι στὴ Λουζία μέσα στοῦ ἀποκαίνητου. Κι' ἐξείνη, γιὰ νὰ σ' ἀποφύγῃ, ριχνεται ἔξω καὶ κοιμιάτίζεται.

— Σώπα !... Φτάνει πειά ! φώναξε ὁ Ροβέρτος, κλείνοντας τὰ μάτια του.

— Ὁχι, δὲν φτάνει, κωκυθῶγε ! οὐρλιαξα. Δὲν φτάνει. Ὁμολόγησε... Δὲν μπορεῖς πειά νὰ κρυφτῆς.

— Σιχώρησέ με, φώναξε ὁ Ροβέρτος. Τὴν ἀγαποῦσα.

Τὴν ἴδια στιγμή οἱ διὸ ἀστυνομικοὶ βγήκαν ἀπ' τὴν κρύπτη τους καὶ τὸν συνέλαβαν.

Στὸ δικαστήριο τὰ ὁμολόγησε ὅλα. Εἶπε τώρα στὴ φυλακῇ.

Ἄραγε νάνα εὐχαριστημένη πειά ἡ γλυκεῖά μου Λουζία ;...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ὁ ζωγράφος Κόλλερ, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη εἰδικότητα στὴν ἀπεικόνισα τοπίων καὶ ζώων, μὰ μέρα φαινόταν πολὺ στενοχωρημένος. Εἶχε ζωγραφίσει μιά θαυμασιὰ τοποθεσία, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐν τούτοις δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος, νομίζοντας ὅτι εἶχε ἄλλειψαις.

Τὴν ἴδια μέρα ἔτυχε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στοῦ ἐργαστηρίου του ὁ περιφέρμνος συνάδελφός του καὶ φίλος του Μπαϊκλιν.

— Σὲ κατάλληλὴ ὥρα ἔρχεσαι, τοῦ εἶπε ὁ Κόλλερ. Κύτταξε, σὲ παρακαλῶ, τὸ τελευταῖο μου ἔργο καὶ δώστε μου μιά συμβουλή. Τὸ τοπίο μου δὲν μοῦ ἀρέσει. Κάτι τοῦ λείπει, ἀλλὰ δὲν ξέρω τί... .

Ὁ Μπαϊκλιν κύτταξε με προσοχὴ τὴν πελειωμένη εἰκόνα καὶ εἶπε :

— Δὲν παρατήρησες, ὅτι σ' αὐτὸ ἔδω τὸ σημεῖο λείπει... μὰ γελάδα ;

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἐσκόπευα νὰ προσθέσω τέτοιο πράγμα... .

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ προσθέσεις, ἐπέμεινε ὁ Μπαϊκλιν καὶ παίφνοντας τὸ πινέλο, σχεδίασε ὁ ἴδιος με ἀδρὲς γραμμὲς τὸ ἀναφερόμενο ζῶο.

Ὁ Κόλλερ βόηξε λογικὴ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ φίλου του καὶ ἐπάνω στοῦ ἀρχικὸ σχέδιο τοῦ Μπαϊκλιν ζωγράφισε μιά γελάδα, με τὴν ὁποία συμπλήρωσε πράγματι θαυμασιῶς τὸν πίνακά του.

ΕΚΚΕΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

**ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΒΡΑΔΥΝΗ ΩΡΑ**

(Του LENA U)

Τὸ δάσος κρύβει σπυγαλιά, καὶ τὰ μακρὰ πουλάκια γερό κλαδί γυρεύουνε τὴ νύχτα νὰ περάσουν κ' αἶθρο νὰ πετάξουνε γοργόφτερα νὰ φτάσουν σὲ ξένα μέρη μακρυνὰ με νέα τραγουδάκια.

Τὸ λειβαδάκι εἶνε βουβό, τὰ ζωντανὰ χορτάτα. Πιὸ λίγο τὰ κουνούνια τους καὶ πιὸ σιγὰ χτυποῦνε καὶ τὸ φαί κυττάζοντε καὶ τὸ περιφρονοῦτε καὶ τὰ βλαστάρια ποῦ καὶ ποῦ μασσάνε τὰ δροσάτα.

Ὁ ἀσπροφάροτος βοσκός τὰ μάτια του καρφώνει στοῦ ἥλιου τὸ βασίλειμα. Συλλογισμένος πέρα κυττάει, ἀρίνει τὸ ραβδί καὶ τὴ γλυκεῖα φλογέρα καὶ σὲ μιά δέση κρυφί, τὰ χέρια του σταυρώνει.

Μετάφρ. Γ. ΖΕΡΜΠΙΝΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Του ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

Ἄ* Λούλουδο τοῦ φράχτη στὸν ἴσμο γεννημένο, χορὴς δροσιά, λουλούδι ἀγνώριστο, φτωγὸ, καὶ σὺ σὰν τὴν ἀγάτη μου εἶσαι δυστυχισμένο, καὶ σὺ σὰν τὴν ἀγάτη μου ἀγνώριστο, (χορῶν). Χορὴς νὰ ἰδῆς τὸν ἥλιο θὰ μαραθῆς κλειμένο μέσα σ' αὐτὰ τ' ἀγκάθια, λουλούδι μου (φτωγὸ), καθὼς χορὴς ἐλπίδα, ὄμια με σέ, πεθαίνει ἀγνώριστη ἡ ἀγάτη μου. — Ἀγάτη μου (ζαϊμένη)!

Μετάφρ. ΓΙΑΝ. ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του ΝΑΙ-ΝΕ)

Τρελλάινονταν ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τόπε τ' ἄλλωτον. Μ' ἔχθηα καθένας κυττάζει τὸν ἄλλο κ' ἔχανε γιὰ τὸν ἄλλον τὸ ποῦ.

Χορὴστηκαν σὶδ τέλος καὶ οἱ δύο κ' ἐβλέπονταν στὸν ἦτρο τους μονάχα.

— Ἦσαν καιροὶ κ' οἱ δύο πεθαμένοι, ἀλλὰ τὸ ἤξερε κανεὶς τους τάχα ;

Ὅταν σιγὰ σὰς ἔλεγα τοῦ στήθους μου τὸν πόνο, ἐσωπαίνατ' ὄλοι σας κ' ἐχασμουριούστε μόνο.

Τώρα ποῦ στίχους ἔκανα τὰ τόσα βάσανά μου, τὸ στόμα σας κορυφίστηκε νὰ λέη τ' ὄνομά μου.

Μετάφρ. ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(Του TH. MOORE)

Μονάχο τὸ τριαντάφυλλο, μόνο του τώρα ἀνθίζει, ὄλ' οἱ ὄρατοι του σύντροφοι πεθάνανε καὶ πᾶνε. Τὸ χρώμα του δὲν ἔμειν' οὐτ' ἀνθὸς νὰ καθρεφτίζῃ κ' ἔρημοι οἱ ἀναστεναγμοὶ γύρω του ξεφυρίζανε.

Ἔτσι ἄπονα, παντέρημο δὲν θέλω νὰ πεθάνης, κομοῦνται πειά οἱ συντρόφοί σου, κομῆσου κ' εἰς τὴν ἄνοιξιν σου τ' ἀνθοπέταλα ἀνάλαφα νὰ ράνης τὴν κλίμη ποῦ τοὺς δέχτηκε στὴν ὕστερή τους ὥρα.

Ἔτσι κ' ἐγὼ ἐπεθύμησα σὰν ἡ φιλία δύσει καὶ πέσουν ἀπ' τοῦ ἔρωτα τὸν κρῖνο τὰ πε-

(τραῖδια, ἡ ἀγάτη μου ὅταν λείπει πειά κ' ὁ φίλος (μου ὅταν σβύσει (ρημάδια.

Μετάφρ. ΜΑΝ. ΜΑΓΚΑΚΗ

